

og til at udvikle en ny form for offentlig produktion i uskøn forlængelse af de seneste års udvikling med grønne afgifter og offentlig produktion.

Men som sagt er der en hel del, vi kan være enige med regeringen i, eller jeg burde måske sige med erhvervsministeren, når det drejer sig om selve redegørelsens indhold.

Til gengæld må vi sige, at redegørelsen udmærker sig ved det, som den ikke indeholder. Jeg vil godt pege på nogle få, men væsentlige områder, som efter Venstres mening ikke kan undlades i en erhvervspolitisk redegørelsesdebat.

For det første er det bemærkelsesværdigt, at redegørelsen om dansk erhvervslivs vilkår ikke indeholder et eneste ord om skattepolitik. I betragtning af, at skattereformen har efterladt dansk erhvervsliv med Europas højeste beskatning samt en lang række specielle særskatte og afgifter, som stiller vore virksomheder i en vanskeliggere konkurrencesituation, er det besynderligt, at dette forhold overhovedet ikke omtales.

Tag f.eks. de grønne afgifter, hvor mange virksomheder i disse dage – netop i disse dage – føler sig helt uretfærdigt behandlet både i forhold til andre danske virksomheder og i forhold til deres udenlandske kolleger.

Da disse afgifter i sin tid blev indført, skete det med en motivering om, at resten af de europæiske medlemmer af det indre marked nærmest stod lige for at indføre tilsvarende afgifter i deres lande. Men det skete jo som bekendt ikke. Derfor må det vel være berettiget i dag at spørge konkurrencens minister: Hvilken strategi for ligelejlige konkurrencevilkår har man tænkt sig på dette område?

Lad mig også pege på et væsentligt område, som heller ikke er omfattet af årets erhvervsredegørelse. Det er spørgsmålet om forholdet til EU og OECD. Jeg tænker ikke bare på den omstændighed, at vores afsætning til denne del af verden er stagnerende og i nogle tilfælde endda faldende, hvilket har overordentlig stor betydning, når vi taler om det samlede eksportvolumen, men jeg tænker også på, at vi netop i dette område, EU og OECD, mødes med konkurrencevilkår i denne tid, som bliver mere og mere ubehagelige.

Jeg mener, at vi har en stærk dansk interesse i at sikre frie og lige markedsbetingelser. Det er ikke alene noget, vi har interesse i; det er eksistensberettigelsen for vores erhvervsliv og der-

med det økonomiske fundament for vores velfærdssamfund. Derfor skal vi i Danmark være vagthunde, når det drejer sig om at gennemføre og overholde og sikre kontrollen af de beslutninger, som træffes.

For et års tid siden påvirkede vi i Europaudvalget regeringen til at gå aktivt ind i en retssag, som de danske skibsværfter har anlagt mod tyskernes gigantstøtte på 25 mia. kr. til opførelse af de nye værfter i det gamle DDR. Selv om regeringen dengang var meget imod, tror jeg, at man i dag erkender, at det faktisk var en klog beslutning.

Tilsvarende er jeg også overbevist om, at mange af de ca. 30.000 arbejdspladser, der direkte eller indirekte er afhængige af danske skibsværfter, med største interesse nu følger, hvad regeringen agter at foretage sig, efter at Kommissionen forleden dag overraskende tillod at poste 8 mia. kr. i de kriseramte spanske skibsværfter.

Lad mig i samme forbindelse nævne regeringens passivitet i den meget vigtige sag om gennemførelse af byggevaredirektivet. Den danske byggeeksport ligger i størrelsesordenen 30 mia. kr., og mange af de 120.000, som er beskæftiget i den danske byggeindustri, er afhængige af afsætningsvilkårene for danske byggelementer og danske komponenter. For danske virksomheder ville en aktiv indsats på dette område betyde adskillige milliarder kroner i ekstra eksportindtjening.

Jeg ved, det er en lang proces, vi her beskæftiger os med, men jeg synes også, at det er vigtigt her at understrege, at der ligger mange arbejdspladser i det.

Lad mig endelig for det tredje fremhæve den offentlige egenproduktion. Fru Lissa Mathiasen var inde på det i sit indlæg på Socialdemokratiets vegne for et øjeblik siden, og jeg tror nok, vi må sige, at vi her har helt forskellige udgangspunkter; men det er et af de områder, som erhvervsredegørelsen heller ikke beskæftiger sig med.

Se, Teknologisk Institut har foretaget en undersøgelse og heraf fremgår det, at den offentlige sektor i Danmark – altså stat, amter og kommuner – har en egenproduktion eller en selvudførelsesgrad, der er cirka dobbelt så stor som f.eks. Tysklands, Hollands eller Storbritanniens.

Hvis det offentlige i Danmark overlod lige så meget rengøringsarbejde, madlavning, græsslåning, bygningsvedligeholdelse osv. til private,